

O linie de balet pe care ar invidia-o chiar Tănase.

Teatrul satiric-muzical „C. Tănase”

REVISTA ARE CUVÎNTUL

de Eugen Mirea

Potrivit mărturisirii din programul de sală, Teatrul satiric-muzical „C. Tănase” a prezentat, după o laborioasă și îndelungată pregătire (am spune mult prea îndelungată!), premiera spectacolului *Revista are cuvîntul* de Eugen Mirea, cu laudabila intenție de a consemna festiv împlinirea unui centenar (1872—1972) de istorie a celui mai popular dintre genurile teatrale practicate în țara noastră.

După încercările făcute, cu o reușită uneori discutabilă, de Teatrul „C. Tănase” în domeniul înrudit revistei, cel al musicalului, comediei muzicale și al concertului-spectacol, iată-ne așadar în fața unui spectacol demn de cele mai bune tradiții ale revistei, așa cum a înscăunat-o neuitatul Tănase.

Într-adevăr, *Revista are cuvîntul* întrunește atributele caracteristice unei autentice... reviste. Ea se impune, în primul rînd, prin

bogăția ostentativă, totuși de nedezmințit bun-gust, a costumelor și decorurilor (scenograf Puiu Ganea) — care prin forța lor sugestivă completează în chip armonios jocul interpretelor, dar — mai ales — prin excelențele evoluții ale corpului de balet, admirabil pus la punct de maestrul coregraf Sandu Fayer (soliști: Viorica Kiș, Rodica Candelato, Tudose Martinică, Păstorel Ionescu ș.a.).

Regizorul spectacolului, experimentatul Nicolae Dinescu a izbutit să obțină deplina înțelegere a directorului teatrului... Nicolae Dinescu, ajungînd împreună la o extrem de fructuoasă colaborare, ilustrată prin fastul montării (meritul directorului — care n-a precupețit investițiile!), cît și prin verva, antrenul, volubilitatea și ritmul desfășurării scenice (meritul regizorului!).

Spectacolul cîștigă mulțumită compozitorului Temistocle Popa, care se dovedește și de astă dată stăpîn pe arta făuririi „slagărului”. Autorul „Fanfarei militare”, mereu la înălțimea binemeritatei sale reputații, lansează o suită de melodii, dintre care: „Oprește-te la mine”, „Doina”, „Cît oi mai trăi pe lume”, „Orice s-ar întimpla” ș.a. sînt sortite — după părerea noastră — unui mare succes de public.

Textul — și textele — spectacolului reliefează calitățile autorului (Eugen Mirea) de încercat, binecunoscut și mult apreciat „veteran” al genului, dublat de o nu mai puțin apreciată vocație dramaturgică. Scheciurile și cupletele, dintre care semnalăm: „Robotul”, „Te-mburgheziși Tache”, „Ciubucarii”, „Barbu Lăutaru” etc. ridiculizează unele tare ale

vieții noastre de toate zilele; le ridiculizează cu spirit acid, nu însă îndeajuns de aderent la comicul — de eficiență imediată — specific teatrului de revistă.

Interpretarea își bizuie succesul pe știința de a marca poantele de efect și pe bogata experiență actoricească a lui H. Nicolaide. Gică Petrescu, inepuizabil interpret de cuplete muzicale și de cîntece de pahar, și Ovid Teodorescu, comic buf, cu mare priză la public, vin să adauge spectacolului două culori agreabile. Din păcate, (exceptînd-o pe Cristina Stamate) contribuția feminină e vizibil marcată de o profesionalitate precară; spectacolul este la acest capitol evident văduvit de autentice vedete de revistă.

Partea muzicală, susținută cu reală dăruire de Luigi Ionescu și Trio Caban, ne-a prilejuit prețuirea debutului unei tinere cîntărețe: Ioana Iliant — care a izbutit să treacă peste tracol inerent primei urcări pe scenă și să se impună ca o voce caldă și insinuantă.

Sergiu Malagamba a condus, ca de obicei, cu ritm, culoare și autoritate orchestra sa precis strunită.

Revista are cuvîntul se înscrie, indiscutabil, pe planul realizării, ca un succes de durată al Teatrului „C. Tănase“. Poate că introducerea în spectacol a unor momente satirice de o mai acută stringență s-ar răsfinge mai amplu și asupra substanței sale.

S. Massler

EPIGRAMA

După o premieră îndelung așteptată, Revista are cuvîntul și-a întrerupt seria de spectacole... actorii plecînd în concediu.

**Cu REVISTA se întimplă
Un fapt nemaipomenit
De-abia i s-a dat CUVÎNTUL
Și subit a...amuțit !**

Piesa Simfonică pentru destinația mea de Nelu Ionescu n-a intrunit sufragiile oamenilor de teatru.

**Simfonia lui Ionescu
A fost aspru judecată.
Mai bine făcea ca Schubert
Și-o lăsa... neterminată !**

MASS.

Teatrul de Dramă și Comedie din Constanța

TREI RECITALURI

Intruniți pe generoasa idee de a reprezenta, dintre experimentele lor de laborator, ceea ce este mai clar și mai cu succes adoptat în practica lor profesională curentă, actorii din Constanța s-au decis să ne dezvăluie — și la București — unele studii efectuate pe scena Studioului '72-'82.

De genul feminin este un colaj de versuri, alese pentru a desena o traiectorie lirică pe tema eternului feminin. Cele două interprete, Agatha Nicolau și Ana Mirena, încearcă să îmbine elemente de plastică euritmă cu valori de expresie dramatică, și, într-adevăr, unele momente emoționează („Auziți, auziți, există și îndrăgostiți fericiți“, ce frumos erau modelate scenic versurile Ninei Cassian !). Din păcate, mișcărilor sînt uneori prea căutate și prețioase, preocuparea calofilă e prea evidentă, ceea ce pecetluiește caracterul de exercițiu al recitalului.

Eminescu — Dragoste și durere de dragoste o selecție de versuri din lirica Luceafărului, pe care Romel Stănciugel nu a acoperit-o întotdeauna cu toată capacitatea sa interpretativă. Într-o — poate îndreptățită — polemică cu stilul emfatic de declamație, actorul constănțean a încercat o modalitate colocvială de recitare, de familiaritate cu marele poet parcă (și nu cu poezia lui). A legat astfel un leș greu de aripile poeziei (un altfel de leș decît cel al modalității respinse, dar la fel de greu!), ultima consecință fiind lipsa de expresivitate și de greutate artistică în care, ca o concluzie a recitalului său, a rostit poemul „Eminescu“ de Marin Sorescu. Ilustrația muzicală care a apăsat violent liniile de forță ale versului, elementele de decor și butaforie care trimiteau la... stilul retoric (? !), au stîrjenit și ele realizarea bunelor intenții ale interpretului.

Nu, nu regret nimic, monologul Taniei Masalitinova după memoriile cîntăreței Edith Piaf a fost o paradă de subtile și încîntătoare mijloace profesionale de expresie, realizată de Ileana Ploscaru, o excelentă actriță, pentru reușita căreia laudele noastre sînt palide flori de hîrtie și cerneală.

D. N.